

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
פ' תולדות | ג'ליון 43 | שנה ג'

לעורר ליבי

דיבורי אמת מבארו של הנחל טובע

הפחד לגלות את עצמי...

התבודדות-השעה המתוקה של היום! | דרכו של ה'עלי שור' לגלות את הנפש והסיבה שזה כ"כ נצרך |
מה מורה ה'אור החיים' לעשות כשהוא 'מבוהל' בתפילה? | ואיך באמת נוכל להתמיד ולהחזיק בהתבודדות...

העפל לשעה עסקי הארץ, התבודד ויתגלו
בקרבך רוממות וטוהר קדושה וכיסופי נצח.

אז למה באמת יש הרבה שלא שורדים שעה יקרה זו, נבין מדברי ה'חפץ ה' לבעל ה'אור החיים' שמבאר על הגמ' בברכות סא. 'ואמר רב הונא אמר רב משום ר' מאיר לעולם יהיו דבריו של אדם מועטין לפני הקב"ה וכו'. מבאר בעל ה'חפץ ה' שלא הכוונה שידבר קצת בתפילה, להיפך הכול צריך להביא לפני ה' ולפני מי נתפלל אם לא אליו? רק הכוונה שהוא מבוהל ויש לו הרבה נושאים לדבר והוא מדבר את כל הנושאים בבת אחת שזה מבלבלו לגמרי, רק צריך לדעת שטוב מעט בכוונה מהרבה שלא בכוונה, שידבר ביישוב הדעת נושא אחר נושא יפתח כל דבר יפרט את כל לבטיו ואז יזכה ליישוב הדעת.

קצרה היריעה, אך צריכים הרבה לבאר דבר זה שכן דברים רבים בעבודת התפילה תלויים בגישה הנכונה. אך מה שכן אפשר לומר במילה אחת, רביה"ק מכנה את ההתבודדות ישוב הדעת, זמן של יישוב הדעת, היסוד עליה סובבת כל ההתבודדות זה ישוב הדעת. ההתבודדות היא הישוב הדעת של כל היום, אצל כל אחד ואחד.

איך נגיע לזה? איך נטעם את מתיקותה של שעה זו? איך נדע שאנחנו צועדים על המסילה הבטוחה? על זה צריך ללמוד ולהעמיק בסוגיא זו ולעיין בספרים שהתייחדו על עבודה יקרה זו.

וביחוד בספרי רביה"ק שם מבוארים הדק היטיב כל הדרכים והמצבים שיש לכל אחד החפץ לזכות לעבודת ההתבודדות, מה מדברים ואיך זוכים ליישוב הדעת, איך פותחים את הפה ואיך זוכים להתגבר על הקשיים, מה עושים כשיש לב וגם מה עושים כשהלב מנוכר, כל החלקים שרק יכולים להיות אצל כל אחד ואחד שנכנס לשערי ההתבודדות, דרכים ועצות שכולם נצרכים ומוכרחים ביותר לכל הנכנס לשערי התבודדות, שכן בלעדיהם קשה מאוד לקלוט את הנקודה של ההתבודדות על נכון וכ"ש להגיע לאמיתתה ולהחזיק מעמד בעבודה זו.

ויה"ר שנתמיד בזה וטוב לנו כל חיינו לנצח אמן.

את דרך ההתבודדות וזה יכול להפריע לו בקיום עצה נפלאה זו, ועל אחת הסיבות נדבר אנו, אך לפני כן נביא רק את לשון המשגיח הרב וולבה זצ"ל בספרו 'עלי שור' (חלק ראשון שער השלישי בפרק ה') המספר בשפתו הציורית חשיבותו של ההתבודדות, ומה אפשר לקבל מזה, ואף מתאר את זה שבורח משם...

'הרבה בני אדם בורחים משעת בדידות כבורח מן האש, בשעה כזו הם נעמדים פתאום פנים מול פנים מול אדם זר אשר אין להם כל ענין להכיר, והם ממהרים לצאת ממחיצתו, כי בשעה שקטה זו נעמדים מול עצמן ומעצמם הן רחוקים וזרים מאוד.

בר דעת מחפש שעת בדידות כי בו הוא מרגיש כי

גיליתי את היצור האחרון
שתכננתי ורציתי לפגוש אי
פעם בחיי, לפתע נגלו לפני כל
החולשות והפינות החשוכות
שתמיד העדפתי להתנכר אליהם,

הוא מתקרב אל עצמו ולעולמו, לא רק שעה כזו הבאה אליו במקרה ומקבל כמתנה אלא אף הוא קובע לו שעה כזו מדי פעם בפעם, אין כאן דברי חסידות, כל אדם בריא בנפשו ומעורב בדעתו עם הבריות מרגיש הכרח פנימי להתייחד עם עצמו לעיתים וכו'.

והוא ממשיך בסוף הפרק כ'ן הוא בעולמו הפנימי של האדם, בהמצאו בין הבריות הרי כל שימת ליבו מרוכזת על עניינים ארציים, יצריו ומידותיו אחוזים בהם, וגם שכלו עסוק בדברים מעשיים, כל אור שכלו ועניינותו מרוכזים על הארץ שבנפש. בצאתנו לשעה מתוך החברה וברדת הטל על הארץ שבנפש, אז מתגלים לנו השמים שבנפש, מרחב רוחני נפתח לפנינו, עולמות רחוקים נוצצים לעומתנו ככוכבים, ומעוררים בנו האהבה ויראה כיסופי קדושה וחסד, ולולא שעת רצון זו של התבודדות לא ידענו מהם כלל... אם יש את נפשך לראות את שמי הנפש על כוכביהם

שקט... חשוך... דרי היקום נמים את שנתם, נחים מעמל יומם, ואני מוצא את עצמי כאן ביער ל-ב-ד, שום נפש חיה איננה נראית למלוא האופק, זולת העצים העבותים הנעים להם חרישית מזמרים את שירת הבריאה. אני מוצא את עצמי כאן בודד, לבד עם הכול יכול, הפחד לופת מכל הכיוונים, ואני מוצא את עצמי שואל 'מה אני אמור לעשות כאן? מה עושים כאן?', המחשבות מצפות אותי מצליפות בעוז, ואני נותן להם דרוור, ממילא אין לי את האפשרות לעצור אותם....

תקופה עוברת ואני עדיין ממשיך בשלי, להגיד שזה נהיה קל? לא בדיק, אבל כן נראה לי שאני יודע כבר מה עושים כאן, התרגלתי גם לכל הסביבה כבר, העצים נראים כבר ידידותיים יותר, ולא כל גזע עץ נראה נמר טורף...

אך למרבה הפלא גם כעבור תקופה ההתבודדות עצמה לא הפכה ליותר קלה, גיליתי לפתע את עצמי, כמה מופתה זה היה... גיליתי את היצור האחרון שתכננתי ורציתי לפגוש אי פעם בחיי, לפתע נגלו לפני כל החולשות והפינות החשוכות שתמיד העדפתי להתנכר אליהם, ראיתי כמה אני רחוק משלמות אמיתית, ושם התחילה השבירה... לא עמדתי בזה ואחרי תקופה הפסקתי את ההתבודדות לחלוטין....

הסיפור איננו משל, הסיפור הוא אמיתי שסיפר לי בחור, אך זה קרה וקורה כל הזמן עם עוד הרבה בחורים ואברכים שליבים מתעורר להיכנס לשערי עבודה יקרה וחביבה של ההתבודדות להשיח את הלב לפני ה'.

הרבה נכנסים, מתחילים להתבודד אך יש גם כאלו שגם נופלים באמצע, מה הסיבה? מה קורה כאן? לכאורה ההתבודדות אמורה להיות השעה הכי נעימה מכל שעות היממה, בשכל פשוט היה צריך כל אברך לחכות כל היום רק לשעה זו בו יוכל כבר לפרוק את ליבו לאביו שבשמים, למצוא נוחם ופורקן אצל אביו הרחמן, לספר ולשתף על כל הקשיים, מה יותר טוב מזה? אך ישנם כאלו שפשוט לא מצליחים, ולפעמים אף בורחים אח"כ מזה בפחד נורא.

כמובן שיש את היצר הרע שמנסה בכל כוחו למנוע את האדם מעבודת קודש זו אך יש גם סיבות טכניות שלפעמים האדם לא קלט היטיב

גזירת ה'פונקטיז' בזמננו...

של דבר הם החליטו על שורה של גזרות וצעדים מעשיים כשהאיומה שבהם הייתה גזירת-הגיוס הידועה גם בשם 'גזרת הקנטוניסטים' שבה נלקחו ילדים קטנים מחיק הוריהם אל תחת חסותה של אמא רוסיה, שם חינו אותם מחדש, וברשעות ובאכזריות עקרו אותם מדרך אבות, גזרות אלו הובאו להחלטה כבר בתקופתו של רבנו שעשה מהם עסק גדול והרעיש עולמות ע"מ לבטלם. בשונה ממנו הרבה צדיקים אחזו אחרת, שאין כל הגיון שגזרות אלו יתקיימו, והשי"ת לא ייתן לכזה דבר נוראי לקרות, מה שקרה בפועל זה שאחרי עשרים וחמש שנים הגזרות התקיימו במלואן, ורבינו הסביר שבכוח התפילה הוא הצליח לדחות את הפורענות, אבל אם היו כל הצדיקים יחד אתו בדעה אחת, לקרוע שערי שמים לביטול הגזרות וודאי שהיו מצליחים לבטל אותם לגמרי... הנה בוא ותראה איך שר' נתן מתאר את זה בחיי מוהר"ן...

ובאותה השנה עסק הרבה מאוד בעניין 'הפונקטיז', [שורת הגזרות של הממשלה הרוסית שכללה בתוכה גם את הגיוס לצבא הצאר] **והצטער עליהם הרבה מאוד, ואמר כי לא דבר ריק הוא. והקפיד מאוד על האומרים שבוודאי לא יתקיימו 'הפונקטיז', כי איך אפשר שהשי"ת יעשה ח"ו זאת לישראל, והוא זכרוננו לברכה, אמר כמה פעמים שהוא שטות, כי הלא מצינו שכבר היו כמה גזרות קשות לישראל רחמנא ליצילן מעתה, ועוד דיבר מזה שצריכין להתפחד מאלו הגזרות הנשמעים ח"ו, ושלא להחזיק אותם לדבר קל, רק צריכין להעתיק ולהתפלל, ולצעוק ולהתחנן הרבה לפני השי"ת, אולי יעתר ה' שנוכח לבטלם, כי בוודאי תפילה וצעקה מועילה תמיד.**

ועיין בשיחה על התורה "לשמש שם אהל בהם", שם מבואר עוד, כמה וכמה היה מתייגע אז בעיתים הללו על אודות 'הפונקטיז' שנשמעו אז, והן הן הגזרות שיצאו בעוונותינו הרבים שש עשרה שנה אחר הסתלקותו, ובזכות תפילתו נתעכבו עד הנה.

והלוואי היו מצייתים אותו, להרעיש ארץ ומלואה מקודם, לעסוק הרבה בתפילות וצעקות לשי"ת כרצונו, אז בוודאי היו מתבטלן לגמרי...

[חיי מוהר"ן יו.ו.]

אני לא חושב שרבנו רצה שנהיה בחרדות ובחוסר יישוב הדעת, אבל כן הוא רצה שניקח את העניין 'ברצינות', ונשקיע בתפילות לביטול הגזרות, מבלי להיות שאננים ולזלזל בחומרת המצב... נראה לי שהבנתי, פשוט כל מה שקורה איתנו בזמן האחרון, זה לא סתם בשביל שנשב ונדון האם יש להם כוח באמת לפעול נגדנו ולהצר את צעדנו, אלא בשביל שנבין שהתורה הק' נמצאת בסכנה, וצריך לא להרפות, ולהתחנן לה' שבעזרתו יתברך, יתבטלו כל הגזרות והרשעה כולה בעשן תכלה במהרה בימינו אכ"ר...

הקו הייתה אמא כשהיא נשמעת קצת מבוהלת, מה קרה?! שאל ישראל בדאגה, הם התקשרו... מי? 'הצבא'. הם שאלו מדוע לא הגעת למרות כל ההתרעות שהם שלחו, לא ידעתי מה לענות להם ופשוט ניתקתי את השיחה... זה בסדר! אמא אין לך מה לדאוג, לא צריך לדבר איתם ולא להתייחס אליהם, גם אצל חברים שלי שמעתי סיפורים דומים, אין מה לדאוג הם סתם מנסים להפחיד ולהלחץ, אבל בתכל'ס הם לא עושים שום דבר... אחרי שהוא סיים להסביר לה את כל הסיבות למה אין מה לפחד והרוגע שב לשרור בבית, לפחות בינתיים... הוא המשיך הלאה לעבר הבית מדרש, ניתק את עצמו מהמחשבות, והתחיל ביחד עם החברותא שלו בסדר ב', את הקטע בו הם הפסיקו אתמול בסוף הסדר...

אחרי מעריב, בשעת ארוחת הערב, הוא פגש את חיים בחדר האוכל, שם הם פטפטו יחד על המצב, ישראל ניצל את ההזדמנות והוציא החוצה את מחשבותיו ואת לבטיו, כולם מסכימים שעכשיו עולם התורה נרדף בצורה יוצאת דופן,

נראה שכל האופטימיות והמחשבות המרגיעות שלא יהיה שום דבר ואין בכלל מה לפחד, שהרי מובטחים אנו "בלא ימוש מפך ומפי זרעך" וכל מיני דיבורים בסגנון הם ממש עצת הוצ'ר,

יש 'צווים' כמעט לכולם יש 'סנקציות' כבדות מאוד, ויש מעצרים במעגלים היותר רחבים, השאלה איך צריך להתייחס למצב, האם זה באמת כ"כ קריטי ונוראי?! או שבמחשבה שנייה אפשר להיות קצת יותר אופטימיים, שהרי זה לא נשמע בכלל הגיוני שיגיע מצב של 'סגירת הישיבות' והשלכת אלפי בחורים לכלא וממילא כל העניין הזה בכלל לא רלוונטי...

תראה... אתה נגעת בסוגיא מאוד רצינית, ואם היה לנו הרגשה קצת 'בכבוד שמים' ובחילול ה' הנורא שיש בכל מעצר של כל בחור ובחור, ובכל הדיפה והביזיון של התורה הק' ולומדיה, היינו צריכים להזדעזע עמוקות ולקרוע שערי שמים שמלכות הרשעה תעקר ותשבר ויבוא כבר במהרה משיח צדקנו. אך לגופו של עניין, אם מתבוננים בדבריו של רבנו הק' נראה שכל האופטימיות והמחשבות המרגיעות שלא יהיה שום דבר ואין בכלל מה לפחד, שהרי מובטחים אנו "בלא ימוש מפך ומפי זרעך" וכל מיני דיבורים בסגנון הם ממש עצת הוצ'ר, ואני יסביר למה אני מתכוון, בזמן רבנו הק', שליטיה של רוסיה הצארית, זממו רבות כיצד לפתור את בעיית היהודים ולעוקרה מן השורש, ובסופו

היה זה בשעת הפסקת צהרים של אחד מימי השבוע, **ישראל פתח את דלת החדר בעליצות, זה עתה הוא שב מהיכל בית המדרש אחרי שהוא הספיק עוד כמה שורות בפרק 'אלמנה',** מבטו נח על השולחן שם היה מונח אחד העיתונים השבועיים, כותרת ענק צבועה בשחור עם תמונה של מקום המשפט שם מקום הרשע, בישרה על כך שרשעי 'הערב-רב' לא טומנים את ידיהם בצלחת, וכאילו לא די להם בכל הרדיפות והסנקציות האכזריות שהם הטילו על עולם התורה, עדיין הם ממשיכים באטימות וברשעות לנסות לכפות עלינו את מחשבותיהם הזדוניות, למעלה מחמש שעות הם ישבו ודרשו בתוקף לדעת איך זה יכול להיות שאחרי כל כך הרבה 'צווים' 'פקודות-מעצר' עדיין האכיפה מתמהמהת, והיכלי הישיבות מלאים בבחורים היושבים ושוקדים על תלמודם ללא הפרעה... ישראל השליך בכעס את העיתון בחזרה אל השולחן, איזה רשעים ארורים! כמה שנאה ורוע יש להם כלפינו! אין להם מה לעשות רק לשבת ולחשוב יומם ולילה איך להציק לנו ולהצר את צעדנו!...

מה זה משנה הם יכולים להמשיך ולקשקש את כל השטויות שלהם על 'מתקני כליאה' ומעצרים המוניים, בתכל'ס שום דבר מיוחד לא הולך לקרות, אנחנו נמשיך הלאה לשבת וללמוד בלי שום הפרעה... החזיר לו יוני בטון מרגיע. ומה עם כל 'המעצרים' שאנחנו שומעים עליהם בימים האחרונים? התערב אהרל'ה, תראה... זה ברור שאנחנו נמצאים במצב קצת מורכב, ובאמת יש את החברה מערי 'הפריפריה' שסובלים מהם קצת יותר, אבל בסופו של דבר מהערים המרכזיות כמו 'ירושלים' 'ובני-ברק' הם לא יעזו לקחת אף אחד, ובפרט בתוך 'הזמן' שאז כולם נמצאים בישיבות אליהם הם לא יעזו להיכנס בשום אופן, והם לא טיפשים עד כדי כך לעשות את הטעות הזו... מה שאני כן אומר זה שלא צריך לעסוק מזה עסק יותר מידי, נכון שהמצב לא כל כך פשוט, ובאמת הם כבר הגזימו הבג"צ וכל המשוגעים האלה, אבל ב"ה 'הגדולים' הולכים לחוץ לארץ, ואוספים כסף כדי להשלים את כל החורים שהרשעים האלה עושים, יש כל מיני סנקציות על 'רשיונות' 'חו"ל' וכל מיני דברים שהם לא נוגעים עכשיו אלינו ממילא בע"ה נחכה בסבלנות שהתקופה הזאת תחלוף במהרה והכל יבוא על מקומו בשלום...

מחאות כפיו של ה'מעורר' נשמעו היטב במסדרונות הפנימייה, ישראל וחבריו התעוררו אט אט מהתנומה הקצרה שהם הספיקו לחטוף אחרי כל הדיבורים סביב הרדיפה המתמשכת של הבג"צ והשלטונות, לפני שהם עלו על יצועם למנוחת הצהריים, ישראל קם מהמיטה נטל את ידיו והעביר מעליו את קורי השינה וצעד מהורהר לעבר בית המדרש, בדרך הוא פגש בבחור צעיר מוועד א' שהודיע לו שמחפשים אותו בטלפון השני מימין ליד 'חדר האוכל', על

נפשי בשאלתי

ליבון ובירור ענינים בעבודת ה

שאלה:

שלום וברכה

רציתי לשאול, בדברי רבינו הקדוש מבואר רבות העניין של לפרש שיחתו לפני השם יתברך בצורה ברורה ומפורטת. מדוע זה כל כך חשוב הרי השם יתברך יודע את מחשבותינו ואת צרכינו, ואם כן לכאורה זה מיותר ואפילו קצת מביך לספר להשם את כל מה שהוא כבר יודע?

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

השיחה לפני השם יתברך מקיפה את כל חיינו וכוללת סוגים שונים של תפילות ודיבורים. גם השיחה כדבר איש אל רעהו, לספר לו מה שכואב לך, לדבר איתו, יש לה מקום ומעלה. רבים חשים בצורך לפרוק את אשר על לבם, "דאגה בלב איש שיחנה", ואין מי שמקשיב ומנחם טוב יותר מהשם יתברך.

אך לא זו עיקר ההתבודדות, והגם שמותר ואפשר לעשות זאת, מכל מקום אם אינך חש בצורך כזה אין כל הכרח לעסוק בזה. כשתעיין בליקוטי מוהר"ן ובעצות למעשה תגלה שעיקר השיחה אינה בכיוון הזה. ועל ההתבודדות שאליה מדרין רבינו הקדוש אין מקום לשאלות הללו.

תורה כ"ה ב'ליקוטי מוהר"ן' תניינא פותחת במשפט הידוע "ההתבודדות הוא מעלה עליינה וגדולה מן הכל". שם מדרין רבינו הקדוש מה בדיק לעשות, וזה לשונו: "ולפרש שיחתו בינו לבין קונו בטענות ואמתלאות בדברי חן ורציו ופיוס, לבקש ולהתחנן מלפניו יתברך, שיקרבו אליו לעבודתו באמת". עוד כתב: "ואת כל אשר עמ לבבו ישיח ויספר לפניו יתברך, הן חרטה ותשובה על העבר, והן בקשת תחנונים לזכות להתקרב אליו יתברך מהיום ולהלאה באמת, וכיוצא בזה כל חד לפום דרגיה". וממשיך שם: "ואפילו אם לפעמים נסתתמין דבריו, ואינו יכול לפתוח פיו לדבר לפניו יתברך כלל, אף על פי כן זה בעצמו טוב מאוד. דהיינו ההכנה שהוא מוכן ועומד לפניו יתברך, וחפץ ומשתוקק לדבר, אך שאינו יכול, זה בעצמו גם כן טוב מאוד, וגם יוכל לעשות לו שיחה ותפילה מזה בעצמו. ועל זה בעצמו יצחק ויתחנן לפניו יתברך, שנתרחק כל כך, עד שאינו יכול אפילו לדבר. ויבקש מאתו יתברך רחמים ותחנונים, שיחמול עליו ויפתח פיו, שיוכל לפרש שיחתו לפניו".

יש הרבה מה לדייק ולהתבונן בכל פרט ועצה הכלולים בדבריו, אך הצד השווה שבהן שפירוט השיחה אינו סיפור דברים בעלמא שהשם יתברך יודע. השיחה היא דיון וויכוח, "טענות אמתלאות דברי חן רציו ופיוס". גם "חרטה ותשובה" אינן 'עדכון חדשות', כשם שהחוטא לחבירו ומבקש את מחילתו לא ישאל מדוע לא מספיק שמישהו אחר יודיע לו שהתחרטת...

בתפילתנו אנחנו לא באים 'להעניק' מידע מיותר לקב"ה, בכל מילה אנחנו גם משתנים וגם פועלים. אנו ממשיכים על עצמנו ועל כלל ישראל כף זכות, מפייסים את מידת הדין, מבקשים ומקבלים סייעתא דשמיא כפי גודל ההשתוקקות שאליה אנו מגיעים בתפילה עצמה. ועוד יותר, פיוס או אמתלא שלא נאמרו הרי הן כמי שאינן. רצון טוב להתקרב ולשוב שלא נבע מכוחו ותחנונים לפניו יתברך, הרי

עמכם דברים ושבו אל ה'". ודרשו רבותינו זכרונם לברכה, איני מבקש מכם אלא דברים, ובאמת גם הדבורים בעצמו ממונו יתברך, רק שאנו צריכין להשתדל ליקח אותם עמנו ולדבר בהם לפניו יתברך וזהו, "קחו עמכם דברים" "קחו" דיקא, הינו שהדברים כבר מוכנים מאתו יתברך והשם יתברך מבקש שנקח אותם עמנו לשוב אליו על-ידי זה, וכמו שמפרש ומלמד אותנו שם איך נאמר לפניו כמו שכתוב שם, אמרו אליו כל תשא עון וכו'. ומי שידע כל זאת באמת בודאי בקל ישוב להשם יתברך מכל מקום שהוא אפילו אם יעבר עליו מה, כי תמיד יוכל ליקח דבורים מאתו יתברך אם ירצה עד אשר סוף כל סוף ישוב אליו וירחמנו וזהו בחינת גדל מעלת אמירת תהלים שגלה הוא זכרנו לברכה, שעל-ידי זה בודאי נזכה לתשובה, ועל-ידי זה תהיה הגאולה שלמה במהרה בימינו כל זמן שנעסק באמירת תהלים בכונה להשמיע אזנו ולבו למה שאומר, בודאי ישוב להשם יתברך, כי באמת הכל מאתו יתברך ואין השם יתברך חפץ רק הרצון וההתעוררות וההשתדלות אחר האמת, כי בלי שום התעוררות כלל אי אפשר, אבל באמת הכל מאתו יתברך.

בל נתבלבל מהדברים המיוחדים הללו. מטרת התפילה אינה רק לזכות לגילויים המופלאים הטמונים בהארתה, כי כאמור, ללא אמירתם בפה הם אכן חסרי כוח. דווקא אמירתם בתפילה פותחת את השערים ומובילה אותנו בדרך הישר. אך לולי שניגשנו לקבל את הדברים, הם עדיין אינם קיימים במחשבתנו וברצונותינו, וכשדיברנו אותם לפניו יתברך הם אכן חידושים ושעשועים שלא היו מעולם.

הנה אורו עיני

בי טעמתי מעט הדבש הזה

"וידו אוהזת בעקב עשו"

ויהי ידיו אמונה וכו' פרישן בצללו, אוהזת בעקבו להפילו ולהשפילו על ידי זה, כי אין כחנו אלא בפה, לתפס אמונות אבותינו; לצעק אליו יתברך מכל מקום שהוא: (ליקו"ה יין נסך ד כה)

וזהו, "וידו אוהזת בעקב עשו", 'בעקב' דיקא כשיתגבר עשו בסוף הגלות בעקבות משיחא, וירצה לדרס בעקבו על ראש ישראל בבחינת הגדיל עלי עקב, אז דיקא "וידו" בבחינת אמונה בבחינת תפלה, בבחינת

הקו החדש של שיחת חברים לציבור בני התורה

ייחודיות, 'שלוחת ארכיון' בו נמצא מאגר ענק של כל השיעורים והתכניות שעלו בקו, או שלוחת הניגונים אוצר גדול של ניגוני קודש ממנגנים כשרים המלהיבים הלב לעבודת הבורא. כך קיימת גם שלוחה מיחדת של שיחת חברים, בו משוחחים הציבור יחדיו בעבודת הבורא, ומלבנים יחד את הדרך והעצות לזכות לעבודת ה'.

וראה זה חדש!!!

הביקוש בתקופה האחרונה מהרבה אברכים ובחורים מקורבים גובר והולך, הצורך להקמת בית מדרש ארצי בו יוכלו לעסוק כלל המקורבים יחדיו בעבודת הבורא בלי מפריע ניכרת בשטח, יתברך הבורא שדברי הצדיקים עושים רושם בעולם, והמוני בני ישיבות תלמידי חכמים ויושבי אהלה של תורה, זוכים ומתענגים בדברי רביה"ק המחיים כל נפש, אך לפעמים אין בסביבה עם מי לחלוק את ה'הרגשים', הלבטים, התחזקויות. ועל אף שכאמור כבר היום קיים בקו נכספה שלוחת 'שיחת חברים', אך כיוון שזה ב"ה פתוח לקהל הרחב ישנם כאלו שאינם רוצים להליט עם שמם המלא מסיבות שונות, לכן התבשרנו בימים האחרונים על הקמת קו מיוחד ונפרד בו יהיו מחוברים כלל האברכים דורשי ומבקשי ה' המוצאים חפצם וחיותם במבואי המים הנובעים ממקור טהור, ובו יוכלו להתחזק יחדיו בעבודת הבורא לחפש ביחד עצות ודרכים לשקידת התורה וקיום התורה, לשתף בהארות ותובנות לחיים שמוצא כל העוסק בסמי מרפא אלו, כשהתועלת לכל עצומה היא מאוד הן לכל אברך כשלעצמו הוא, והן לכלל הציבור.

להתחברות לקו שיחת חברים

התקשרו ל 0554012434

מן המיותר להאריך בשבח הקו הנפלא 'קו נכספה' אשר כשמו כן הוא קו המעורר ומחבר את לבבות כולנו לכסוף ולהשתוקק למה שמייחלות עיננו תמיד, עבודת הבורא ולימוד תורתו בנעימות. בעולם הישיבות כולו כבר נודע בשערים שמעו של הקו הנפלא וריחו הנודף כבר התפשט למרחקים ממש, כקו תוכן מיוחד ומרתק ביותר, יום יום שעה שעה מועלים בו תוכן איכותי ומרתק בעבודת הבורא, דרכים ועצות לכל בן עליה החפץ קרבת ה' וכל אברך ובחור הרוצה לזכות לתורה ולעבודת ה'. עצות ודרכים נפלאים המוגשים בשיעורים ותכנים מרתקים ומעניינים המקרבים את האדם לעבודת הבורא ומלהיבים את ליבו בהתחדשות והתעוררות להתחדש בשקידת התורה, ביראה טהורה, וקיום כל המצוות.

יעידו אלפי ורבבות המאזינים שגילו עולם חדש של קרבת ה' של אהבת ויראת ה', עולם של תורה ותפילה, עצות ודרכים נפלאים ואמיתיים העוזרים מסייעים ומצילים את כל מי שחפץ בחיים, להתקרב לבורא ית' ולהינצל ממלתעות הייצה"ר ופיתיון.

בכל יום ממש נוספים מספרים חדשים של אברכים ובחורים שמצאו את שאוותה נפשם קרבת ודבקות הבורא, כך שעל אף שהפעילים אכן דואגים לפרסם מפעם לפעם על הקו הנפלא, אם זה בזמני מועד או הזדמנויות אחרות, כך היה ב'עצרת המיליון' בשערי ירושלים שאברכים יקרים פרסמו את שמע הקו לכל דורש ומבקש ה' וקרבתו. אך אליבא דאמת עיקר פרסומו של הקו נעשה ע"י האברכים והבחורים מאזיני הקו עצמם, כשהטועמים מן האור אינם משאירים את זה רק לעצמם רק מזכים לסביבתם ג"כ.

תוכניות מרתקות ומגוונות עולות מדי יום בקו, מהן תוכניות קבועות בכל יום או בכל שבוע, ביניהם שות"ם עם חשובי הת"ח על כל לבטי אברך ובחור בן עליה בעבודת ה' כשהת"ח עונים בשפה ברורה. כך גם קיימות שלוחות

המה מעידים

במשנת רבותי וצוק"ל

הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל ב'

בתקופה בה כיהן מרן המשגיח במשגיח ישיבת פוניבז', נוצרה בישיבה גל עצום של בחורים שהתקברו לברסלב, באותה תקופה קרא המשגיח להגאון רבי צבי שיינקר זצ"ל ופקד עליו ללמוד את הספה"ק 'ליקוטי מוהר"ן', באמרו שהוא יש לו שכל ישר להבין עמקי הדברים ועל ידי שילמד וידע את צפונות הספה"ק ליקוטי מוהר"ן יבין לליבם של הבחורים המקורבים. (לציין שהגאון רבי צבי זצ"ל שמר פקודתו ועד ימו האחרון! הגה בספה"ק ליקוטי מוהר"ן)

(מפי אחד מצאצאיו של הגאון רבי צבי שיינקר זצ"ל ששמע מפיו)

03.50.111.06

לא תוכלו להוריד את השפופרת!!!

חדשות טריות

תוכניות מרתקות

דיבורים מסורתיים

סדרות מיוחדות

רסימות בלעדיים

סיפורים אפטיים

זמן פנאי מלא חיים

מתחדשים בכל יום בשלוחה המרכזית

03 50 111 06

שלוחה 1

זכות גלויות

הרב שמואל יצחק רבין גרס
לדגל חלדת הבת למול"ט

זכות גלויות

ר' נתן וולרשטיין שליט"א
לדגל חלדת הבן

זכות גלויות

לע"נ חן חנה בת ר' חיים
ז"ל

ניתן לתרום דרך 'נדרים פלוס'
ע"ש ע"ש איגוד בני הישיבות נכספה,
לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע

© יו"ל ע"י ארגון 'נכספה' איגוד בני הישיבות הצועדים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע ©
להערות והארות ולתרומות: 05331.16547 או באימייל a0799400036@gmail.com